

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący)

SSN Hubert Wrzeszcz (sprawozdawca)

SSN Tadeusz Żyźnowski

w sprawie z powództwa (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w C. przeciwko D. O.
o zapłatę, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14
czerwca 2005 r., zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 11
lutego 2005 r., sygn. akt I ACa (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Radca prawny I. W., którą pozwany D. O. ustanowił pełnomocnikiem procesowym w sprawie, złożyła pełnomocnictwo bez oświadczenia, że nie pozostaje w stosunku pracy (art. 89 § 3 k.p.c.). Po sporządzeniu przezeń kasacji, przewodniczący zarządzeniem z dnia 25 stycznia 2005 r. wezwał ją do złożenia wspomnianego oświadczenia w terminie tygodniowym pod rygorem odrzucenia kasacji. Na skutek tego zarządzenia, doręczonego dnia 21 stycznia 2005 r., zgłosił się w sprawie inny pełnomocnik pozwanego – radca prawny E. T. i złożył właściwie pełnomocnictwo procesowe. Żądane oświadczenie, że pierwotny pełnomocnik pozwanego nie pozostaje w stosunku pracy nie zostało złożone.

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 11 lutego 2005 r. odrzucił kasację pozwanego z powodu nieusunięcia jej braku formalnego (art. 393⁵ k.p.c.).

W zażaleniu radca prawny E. T. wniósł o uchylenie tego postanowienia. Zarzucił, że nie ma podstaw do odrzucenia kasacji, ponieważ aktualne pełnomocnictwo

procesowe spełnia wymagania przewidziane w art. 89 § 3 k.p.c. Wyjaśnił ponadto, że I. W. nie mogła złożyć żądanego oświadczenia, ponieważ wykonuje zawód radcy prawnego również na podstawie umowy o pracę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 89 § 3 k.p.c. składne przez radcę prawnego pełnomocnictwo procesowe udzielone mu przez osobę fizyczną powinno zawierać oświadczenie pełnomocnika, że nie pozostaje on w stosunku zatrudnienia. Przytoczony przepis pozostaje – co trafnie podkreślił Sąd Apelacyjny – w związku z art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1059 ze zm.), który stanowi, że radca prawny może świadczyć pomoc prawną osobom fizycznym tylko w ramach wykonywania zawodu w kancelarii radcy prawnego lub spółkach cywilnej, jawnej, partnerskiej lub komandytowej z wyłącznym udziałem jako współników w spółkach cywilnej, jawnej i partnerskiej oraz komplementariuszy w spółce komandytowej radców prawnych lub radców prawnych i adwokatów, a także prawników zagranicznych wykonujących stałą praktykę na podstawie ustawy z dnia 5 lipca 2002 r. o świadczeniu przez prawników zagranicznych pomocy prawnej w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 126, poz. 1069), jeżeli wyłącznym przedmiotem działalności takich spółek jest świadczenie pomocy prawnej – bez jednoczesnego pozostawania w stosunku pracy.

Raca prawny I. W., która sporządziła kasację pozwanego, nie dopełniła – co przyznał skarżący w zażaleniu – wymagania przewidzianego w art. 89 § 3 k.p.c., także po wezwaniu jej do tego pod rygorem odrzucenia kasacji. W tej sytuacji Sąd Apelacyjny, powołując się na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000 r., I CKN 345/98 (OSNC 2000 nr 7-8, poz. 140), trafnie uznał, że niezłożenie wspomnianego oświadczenia przez I. W. stanowi brak formalny kasacji, który uzasadnia jej odrzucenie.

Zaskarżonego postanowienia nie podważa zarzut, że następny pełnomocnik procesowy pozwanego – radca prawny E. T. przedłożył pełnomocnictwo wraz z oświadczeniem, że nie pozostaje w stosunku pracy, ponieważ wada kasacji jest związana z pełnomocnictwem udzielonym I. W. Radca prawny E. T. nie sporządził kasacji i dlatego jego pełnomocnictwo nie może sanować stwierdzonej wady kasacji.

Podniesiony w zażaleniu zarzut nieważności postępowania z powodu braku należytego umocowania pełnomocnika procesowego – I. W. jest poza granicami kontroli przeprowadzanej w postępowaniu zażaleniowym. Dotyczy on bowiem etapu

postępowania do wydania zaskarżonego postanowienia. W fazie postępowania objętego kontrolą zażaleniową I. W. nie była już pełnomocnikiem pozwanego.

Trafnie jest także stanowisko Sądu Apelacyjnego, że sprawa wytoczona przeciwko pozwanemu (powództwo z art. 298 k.h.) nie jest sprawą gospodarczą (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 1994 r., III CZP 140/94, OSNC 1995, nr 3, poz. 45). Nie zachodzi zatem związek ze sprawą gospodarczą wypadek, gdy radca prawny reprezentujący przedsiębiorcę, będącego osobą fizyczną, nie składa oświadczenia przewidzianego w art. 89 § 3 k.p.c. (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 23 sierpnia 2001 r., III CZP 37/01, OSNC 2002, nr 2, poz. 20).

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).